

slaget Karakteren af en foreløbig Revision af Straffeloven, der skulde forberede dennes endelige Revision. Imidlertid optoges dog langtfra alle de Emner, som ved en endelig Revision ville paatrænge sig. Af de Emner, som det valgtes at medtage, staa vel nogle ikke uden Forbindelse med det, som var det oprindelige Lovforslags Formaal, nemlig at skabe større Værn mod grove Volds- og Sædelighedskrænkelser. Men andre staa ganske udenfor dette Formaal, navnlig Lovforslagets §§ 12 og 13 angaaende Forbrydelser af Børn og unge Mennesker, § 14 angaaende Nedsættelse i Strafferammerne for en omfattende Kreds af Forbrydelser, samt §§ 17—20 angaaende betingede Straffedomme. Det var angaaende Udskydelsen af denne Gruppe af Bestemmelser, at Spørgsmaal rejstes, under Henvisning til, at en omfattende foreløbig Revision af Straffeloven dog ikke kunde naas, at en Reform med Hensyn til de i de nævnte Paragraffer omhandlede Emner ikke var mere paatrængende end i mange andre Dele af Straffeloven og til Dels bedre kunde realiseres i anden Sammenhæng, og at deres Fjernelse vilde medføre, at Lovforslaget fik det Enhedspræg, som er det naturlige Krav til enhver Lov. For saa vidt det herimod anførtes, at Optagelsen af de nævnte Bestemmelser, fordi de gik i formildende Retning, for nogle havde været og fremdeles var Motiv til at give særlig Lovforslagets § 5 om Indførelsen af Legemsstraf en Tilslutning, de ellers vilde være utilbøjelige til, kunde dette Hensyn ikke have lige Vægt for alle Udvalgets Medlemmer, og da særlig ikke være af Betydning for dem, der ikke formaa at give § 5 deres Tilslutning. Tanken om af de nævnte mere formelle Grunde at udskyde de omtalte Bestemmelser vandt imidlertid ikke almindelig Tilslutning i Udvalget. Da ogsaa de Medlemmer af Udvalget, der havde rejst Spørgsmaalet, erkendte, at nogen Vilkaarlighed ved at drage Grænsen for, hvad der i en midlertidig eller foreløbig Revision af Straffeloven er Anledning til at medtage, dog vanskelig kunde

undgaas, enedes man fra alle Sider i Udvalget om at underkaste Lovforslagets enkelte Bestemmelser eller Bestemmelsesgrupper en saglig Prøvelse, hver for sig, og at bortse fra, om Bestemmelserne alle have naturligt Plads indenfor den samme Lovs Ramme.

Blandt de Bestemmelser, som sigte til skærpet Værn mod visse Forbrydelser, danne §§ 1 og 2 den første Gruppe. Ved dem skærpes dels Straffen for Vold, udøvet mod sagesløs Person, dels udvides Adgangen til offentlig Forfølgning af saadan Vold. Medens den almindelige, borgerlige Straffelov ved sine Regler om Straf for Vold havde fjernet ethvert særligt Hensyn til, om Volden havde ramt en sagesløs, fandt dette Hensyn, der havde spillet en væsentlig Rolle i den ældre Lovgivning, atter Plads i vor Straffelovgivning ved Loven af 11. Maj 1897, men paa en Maade, der maa erkendes at være lidet tilfredsstillende. Selv under de stærkt indsnævrende Betingelser, der opstilles, udelukker denne Lov i intet Tilfælde, at Straffen for Vold mod sagesløs kan gaa ned til de laveste Straffe, Bøder eller de laveste Grader af de laveste Fængselsarter. Skærpelsen indskrænker sig til, at Tvangsarbejde indføres som en fakultativ anvendelig Strafart paa disse Voldsmænd indenfor den Tidsgrænse af 6 Maaneder, som var den almindelige Regel, medens Adgangen til offentlig Paatale af Vold mod sagesløs, der ikke medfører Saar eller anden Skade, indskrænkes til visse, nøje angivne, særlige Tilfælde. I Modsætning hertil hjemler Lovforslagets § 1, at Voldsmænd ikke kan slippe med Bøder, naar Volden har paaført den sagesløst overfaldne en ikke rent forbigaaende legemlig Lidelse eller Saar eller anden Skade, at i visse Tilfælde af sidstnævnte Art ogsaa de lavere Frihedsstraffe udelukkes, at 6 Maaneder ikke længere bliver Grænse for Tvangsarbejde, at Strafarbejde kan ramme Voldsmænd i Tilfælde, hvor dette er ganske udelukket ved den gældende Ret, at i visse Tilfælde lavere Straf end Strafarbejde udelukkes, og at den Tidslængde,